

[Hauch.]

der paa Marineministeriets Budget paa forskellige Konti er opført et mindre Beløb end sidste Aar, i alt ca. 450 000 Kr., og det maa være af Interesse for os at faa at vide, med hvilken Begrundelse den højtærede Minister ser sig i Stand til at foretage denne Nedsættelse, ikke mindst under Hensyn til de stærke Udtalelser, Ministeren er fremkommet med ogsaa her i Tinget om, at Flaaden og Flaadens Materiel staar det meget slet og daarligt til med efter Forsvarsordningen af 1922. Navnlig under Hensyn hertil, men ogsaa under Hensyn til Frygten for, at der her er sket noget forkert, maa vi have noget nærmere Besked om, hvordan Ministeren kan finde en Begrundelse, som han kan vente, Landstingets Flertal vil bøje sig for paa dette Punkt. Jeg skal ikke uddybe disse Spørgsmaal nærmere, idet jeg maa mene, at Forhandlingerne herom bedst kan foregaa og bør foregaa i Finansudvalget. Jeg vil haabe, at den højtærede Forsvarsminister vil være i Stand til at fremlægge saadanne Grunde, at man ikke her i Landstinget skal se sig nødsaget til at foretage Ændringer i Finansloven paa disse Punkter. Om dette vil lykkes, vil Tiden altsaa i Løbet af nogle Timer vise.

Jeg skal dernæst henvende mig til den højtærede Handelsminister, der ved Finanslovforslagets tredie Behandling i det høje Folketing har faaet vedtaget en Tekstanmærkning til § 17, hvorefter Ministeren bemyndiges til at udbetale 1 200 000 Kr. til Forhøjelse af Prisen paa Sukkerroer. Anmærkningen lyder saaledes:

„Ministeren for Handel og Industri bemyndiges til i Overensstemmelse med nærmere af Folketingets Finansudvalg godkendte Regler indenfor et samlet Beløb af 1 200 000 Kr. at yde Tilskud til den Betaling, der af Sukkerfabrikkerne A/S De danske Sukkerfabrikker, Sukkerfabrikken „Nykøbing“ Ltd. og A/S Sukkerfabrikken „Vestsjælland“ betales for de i Kampagneaaret 1930—31 til Fabrikkerne leverede Sukkerroer, dog at den samlede Betaling ikke maa overstige 2 Kr. pr. DC. Roer.“

Den højtærede Minister kan ikke paaregne mit Partis Tilslutning til denne Tekstanmærkning. Jeg skal ikke her gøre Forsøg paa at fremkalde en Debat, der i Omfang, Omraade og Længde nærmer sig den Debat, den højtærede Minister nylig har haft om dette Forhold i det høje Folketing. Men jeg skal ganske kort anføre, at mit Parti ikke kan tiltræde, at Staten garanterer en Mindstepris for en Produktion og derved

letter Produktionen, saa den ikke møder Verdensmarkedets Prisniveau. Hvilken Iklædning man end giver denne Foranstaltning, skabes der gennem den et Præcedens, hvis Konsekvenser stiller Statsmagten overfor uløselige økonomiske Opgaver. Gør man det, der her er foreslaaet — og det gør man —, med hvilke Argumenter vil man saa kunne imødegaa Krav fra andre Erhverv i vort Land, som kommer i den Situation, at de kan godtgøre, at Grene indenfor deres Virksomhed ikke er lønnende? Den Vej, man her slaar ind paa, er efter vor Opfattelse ganske uforvarlig, og vi ønsker ikke at være med her, ønsker ikke at have noget Ansvar i Forbindelse med dette Spørgsmaal. Venstre i Landstinget har hidtil, naar det drejede sig om Spørgsmaal af samme Beskaffenhed som det, det her drejer sig om, kunnet paaregne, at det radikale Venstre stod sammen med os. Jeg vil ikke nægte, at det er noget af en Skuffelse, naar det ikke er Tilfældet i denne Sag, idet jeg erindrer om, at vi ogsaa her i Landstinget tidligere har kunnet staa sammen om lignende Spørgsmaal, selv om jeg nok forstaar, at man i Fremtiden mere og mere, som Forholdene nu en Gang har udviklet sig, maa vænne sig til, at der af det radikale Venstre ikke bliver andet tilbage end selve Navnet, og at det maa gaa i en stærkere Magts Tjeneste, saadan som de politiske Forhold har udviklet sig herhjemme.

At den her foreslaaede Foranstaltning vil blive gennemført, er jeg ikke i Tvivl om. Jeg har derimod endnu ikke opgivet Haabet om, at det skal være muligt at sætte den her omtalte Tekstanmærkning ud af Finansloven og henvide den højtærede Minister til at søge Hjemmel til Afholdelse af Udgiften i en særlig Lov. I de Aar, jeg har haft den Ære at være Medlem af Landstinget — det er nu en halv Snes Aar —, har Konservative og Venstre her i Tinget altid staaet ubrødeligt sammen i Kravet om, at Finansloven burde være ren, det vil sige, at der ikke burde findes Udgifter paa Finansloven, som ikke var en naturlig Følge af bestaaende Løve, og jeg vil, indtil jeg, gennem en Forhandling i Udvalget og gennem Afstemninger her i Tinget, bliver overbevist om det modsatte, gaa ud fra, at det konservative Parti her i Tinget deler vor Opfattelse af, at denne Sag bør behandles som en selvstændig Lovgivningssag. Det er det naturlige, det rigtige, og i fuld Overensstemmelse med den Stilling, som Venstre og Konservative altid har taget overfor tilsvarende Spørgsmaal her i Tinget. Den højtærede Minister behøver jo ikke at nære nogen Be-